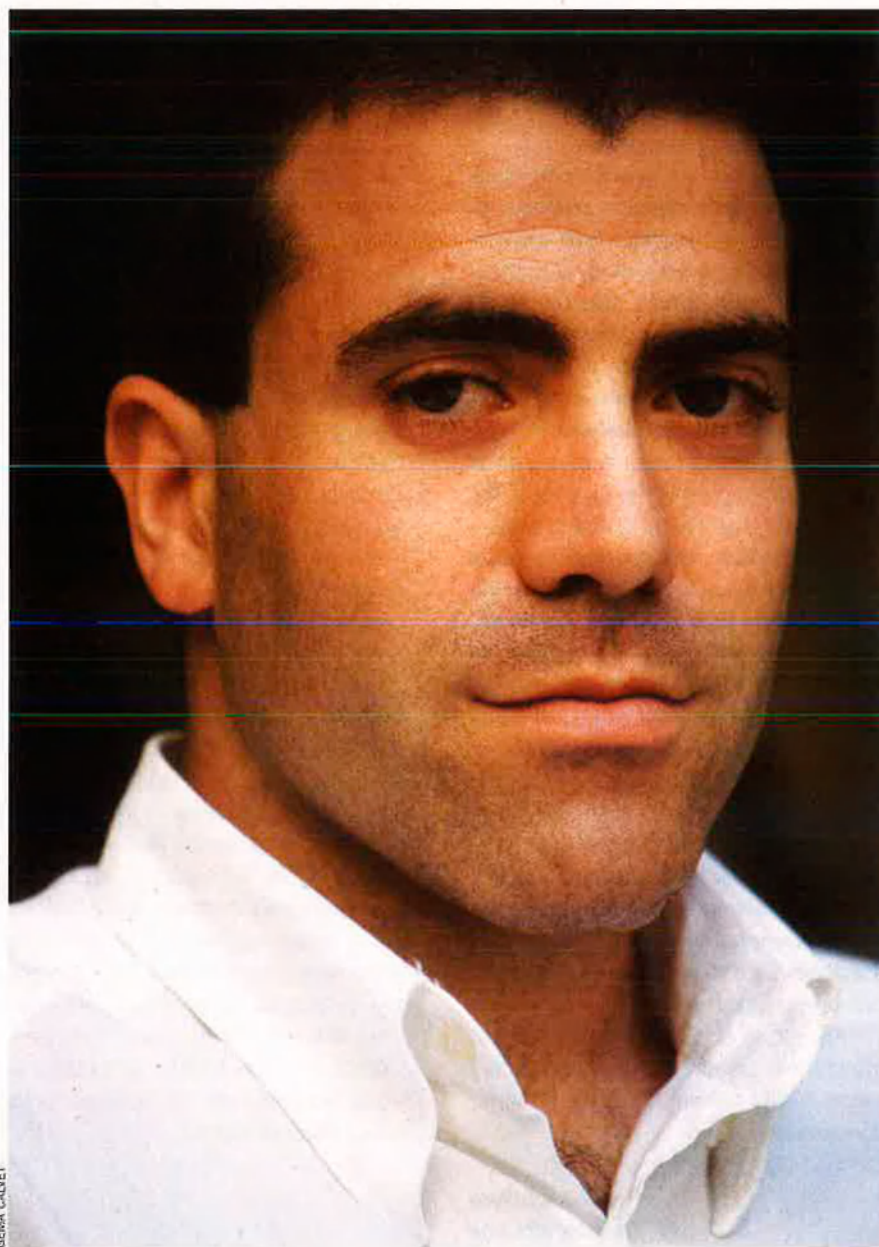

“El marc dels meus propers llibres coincideix amb els límits de Catalunya”

Amb dos llibres a punt de sortir al carrer, Francesc Serés (Saidí, Baix Cinca, 1972) ha guanyat recentment el premi Lleida de narrativa per un projecte valent, políticament incorrecte, a mig camí entre l'assaig, el relat i el reportatge: 'Els camps de força'. És un retrat de la complexa realitat social, econòmica i cultural del Baix Segre i el Baix Cinca amb la immigració com a rerefons.

GEMA CALVET

Com és aquest món que ens presenteu?

—Un món complex que no es deixa reduir a tòpics ni a fórmules senzilles, fruit de canvis molt ràpids. Moltes estructures socials, culturals, polítiques i econòmiques del segle XIX van romandre intactes fins ben entrats els anys setanta gràcies al franquisme. De sobte, un altre món —el món, de fet—, irromp en aquesta zona. Les diferents realitats freguen les unes contra les altres, i llavors apareixen les històries que poden ser contades.

—Els mitjans de comunicació sovint criminalitzen els pagesos. Què hi ha de cert?

—Poc de bo, en la major part dels casos es tracta d'un cap de turc poc compromès perquè té una capacitat de resposta molt limitada i no s'han creat els discursos que permetin rebatre aquests tòpics de manera efectiva. És molt fàcil parlar des de l'àmbit institucional o acadèmic, però, després, per aquí, no es veuen mai els intel·lectuals del CCCB...

—Hi ha immigrants que viuen en una situació d'indigència que afavoreix la pròpia administració. Les traves burocràtiques són turpitud, ceguesa o autisme polític?

—O en molts casos, mala fe. Tots recordem els immigrants que ens enviaven el govern del PP i també l'Ajuntament de Barcelona. Pensaven que el millor lloc on podrien amagar el problema era al camp, és clar, a la plaça de Catalunya feien molt de fàstic. Després, si cal, ja parlaran de multicultura-

litat, de cooperació, de solidaritat i d'integració. La hipocresia, en aquests casos, esdevé sagnant.

—En el seu projecte, les fronteres que separen Baix Segre i Baix Cinca s'esvaeixen: és una mateixa realitat. Després de trenta anys de democràcia, això s'ha traduït en una aproximació o, contràriament, creu que s'ha creat més d'un mur invisible?

—Ni una cosa ni l'altra i totes dues alhora. Els murs invisibles són obvis des del moment que pensem que a un costat de la ratlla s'estudia en català i a l'altre la llengua és tractada quasi com una malaltia contra la qual ens hauríem de vacunar. De murs, n'hi ha molts, el millor —i cal ser optimistes perquè és el que més els dol—, però, és que ara els veiem i mirem de minar-los.

—Es va donar a conèixer amb l'ambiciosa trilogia *De fems i marbres*. De sobte fa un gir inesperat, *Catalunya, classe mitjana*, projecte mereixedor del premi Octavi Pellissa que està pendent de publicació. Tenia ganes de canviar de registre?

—Tenia ganes d'ampliar el camp d'acció. El marc d'aquests tres propers llibres coincideix d'una o altra manera amb els límits de Catalunya. És evident que tractar temes nous implica utilitzar registres i formes d'expressió que difereixin de les anteriors. Camino a poc a poc, però crec que el lector atent podrà apreciar canvis notables. Malgrat tot, qui escriu és la mateixa persona i m'agrada pensar que aquest segon cicle s'acaba just allà on va començar el primer del cicle anterior.

—Amb una població de menys de 50.000 habitants, sorprèn l'elevat

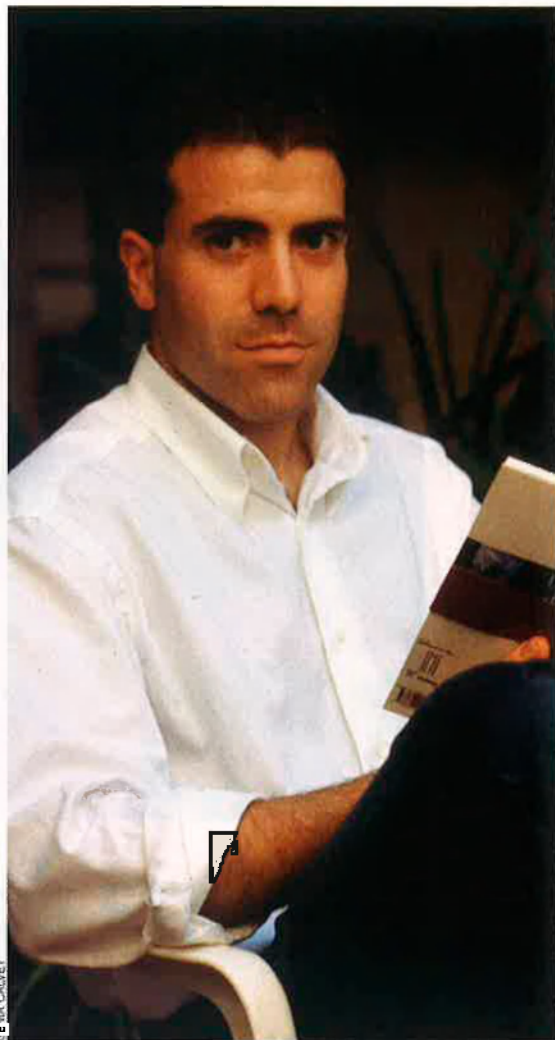
nombre d'escriptors que ha ofert la Franja de Ponent. Pot ser casual, però potser també aquesta necessitat d'escriure respon a una necessitat d'explicar-se. A l'Aragó (i a Catalunya) ja s'ha entès què és la Franja?

—Fa de mal dir perquè em sembla que ni tan sols hem entès què és i què ha de ser Catalunya. Per a l'Aragó, la Franja és una nosa, els irrita i els ofèn el fet que hi hagi una part que visqui en català, quasi un deshonor, si es pot dir així. I si parlem de Catalunya, els darrers esdeveniments sobre les obres d'art de les parròquies ens fan pensar que mai no s'han adonat de com havien d'actuar per relacionar-se amb un "nou" territori.

—A banda d'aquests dos projectes premiats, està a punt de publicar a Quaderns Crema *La força de la gravetat*. Què trobarem en aquest títol?

—És un recull de contes, quasi faules, que intenten explicar les peripècies de la gent d'un país estrany, el nostre. He distorsionat això que anomenem realitat fins a l'extrem que quasi només serveix com a decorat i *atrezzo*, conscient que només pot ser explicada a partir de la gent que acull. La pregunta és sempre la mateixa: què els passa, a aquests homes?

Anna Sàez

"Pensaven que el millor lloc on podrien amagar el problema de la immigració era al camp, és clar, a la plaça de Catalunya feien molt de fàstic"

Recuperem els Furs Enric Solà i Palerm

PRÒXIMA APARICIÓ

Dins la Corona d'Aragó, els valencians eren un regne amb àmplies llibertats. Tenien les seues pròpies Corts, el seu govern i sistema judicial i una hisenda pròpia, i es regien per normes autòctones: costums, privilegis reials, actes de Cort i les més importants de totes: els Furs.

Edicions 3i4
Col·lecció "Quaderns 3i4"

www.tresiquatre.com

Quina lenta agonia, la dels ametlers perduts Toni Cucarella

Aquesta novel·la reconstrueix aspectes de la vida i les creences en un barri humil i perifèric de la ciutat de Xàtiva a finals dels seixanta. Un darrer reduït on encara sobreviu la cultura popular del poble valencià, en un món que, no obstant, prenuncia la seua desaparició just abans que la humanitat ha de posar els peus a la Lluna.

Edicions 3i4
Col·lecció "El grill"
Núm. 65

www.tresiquatre.com

El rei del rock Víctor Cotlliure

El rei del rock és una sàtira de les "lectures recomanades" als instituts, la literatura pretesament adequada per als nostres adolescents que els nostres adolescents no suporten. Amb un llenguatge cru i unes situacions divertides i delirants, però perfectament realistes, aquesta novel·la escandalitzarà els pares i els professors, però encantarà els estudiants.

Edicions 3i4
Col·lecció "El Grill"
Núm. 64

www.tresiquatre.com